

ЛІТЕРАТУРА

1. Дробіт І. Структура та семантика історичного дискурсу у британському романі 80–90 років ХХ ст. Питання літературознавства. Чернівці, 2008. № 75. С. 128
2. Квасник Г. В. Багатовимірність гумору: актуальні дослідження психологічного феномену. Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Психологія. 2014. № 47. С. 87.
3. Bradbury M. Unsent letters. Irreverent notes from a literary life. Penguin books, 1989. 256 с.

Северіна К. С.

група АФ–18 (Маріупольський державний університет)

Науковий керівник – доктор філологічних наук, професор Городнюк Н. А.

РИСИ ПРОМЕТЕЯ В ОБРАЗІ САТАНИ (ЗА ПОЕМОЮ ДЖ. МІЛЬТОНА «ВТРАЧЕНИЙ РАЙ»)

Джон Мільтон був однією з найвизначніших фігур XVII століття. Поет творив на рубежі Старого і Нового часу. Його твори вплинули на літературу та ідеологію епохи Просвітництва і романтизму. Він був визнаним майстром полемічної ораторської прози ще за життя, а у XVIII ст. його сприймали як найвпливовішого поета медитативної лірики. Його поезія і публіцистика не тільки зіграли величезну роль у політичному, ідеологічному та літературному житті епохи, але і вплинула на розвиток європейської суспільної думки і літератури подальших часів [1].

«Втрачений рай» (англ. «Paradise Lost») – епічна поема Джона Мільтона, вперше видана у 1667 році, у десяти книгах. Поема розвиває сюжет книги Буття, з християнськими елементами. Велику роль відіграє занепалий ангел, він же Сатана. Він організовує збройну боротьбу проти ангелів і є причиною гріхопадіння людини.

Приблизно у 444-443 роках до нашої ери, давньогрецький драматург Есхіл написав відому трагедію «Прометей закутий». У ній була розказана історія близького до престолу Зевса титана, який постраждав від рук Бога через свої політичні переконання.

Є. Соловйов називає літературним прабатьком Сатани Прометея Есхіла, однак, що важливо, застерігає від однобічного трактування цього образу, вчасно нагадуючи про особливості Сатани як архіворога [2].

Перше, що кидається в очі, – це могутній титанічний образ архіворога та його гнівний погляд, що кидає іскри. Однак не все так просто, як може здатися на перший погляд. З одного боку, порівняння з титанами, ворогами Юпітера, і по асоціації з головним з них – Прометеем, який вкрав вогонь з неба і дав його людям, нібито говорить на користь Сатани. Відомо, що його ім'я до бунту було Люцифер, тобто «той, що несе світло», що начебто підтверджує цю паралель. І тут, як не раз відзначала критика, у свідомості читачів можуть виникнути сумніви. Адже справа Прометея була допомога людям. Так, може, і Сатана теж прав, і Бог карає його, як Юпітер покарав непокірного титана? Але Мільтон, ніби передбачаючи подібний хід думок, в наступних же рядках уподібнює архіворога Левіафану, величезній і таємній істоті, про який в «Книзі Йова» сказано: «Немає подоби йому на землі: він безстрашним створений; На все високе дивиться сміливо: він цар над усіма синами гордості».

Провівши аналогію, можна сказати, що Мільтон створив Сатану за образом і подібністю героя Есхіла. Прибиття цвяхами до скелі, вічні муки, які тілу доставляє птах, що пожирає печінку, повалення в тартар не можуть похитнути твердість духу велетня і змусити його змиритися з Божою тиранією. Нектари, бенкети, насолоди, життя на Олімпі не мають для волелюбного велетня ніякого сенсу, адже це можливо лише за умови абсолютної покірності Громовержцю.

Титан повстає проти всемогутньої і беззаперечної влади заради свободи, як і Сатана у «Втраченому раю». Небажання підкоритися Творцю, прагнення до волі, гордіня, що не

дозволяє панувати над собою – все це відбилося і у мільтоновському Дияволі. Як Ворог, так і Прометей до своїх бунтів, були наближені до Владики. Вони залишаються вірними своїм поглядам, навіть коли вже повалені.

Обидва персонажі, що величний гігант, що архіворог, знаходять свою незалежність у поразці. Вони самі влаштовують собі рай з пекла, а з неба – темряву...[3]

ЛІТЕРАТУРА

1. Образ Сатани в «Потерянном Рае» Джона Мильтона. URL: <http://17v-euro-lit.niv.ru/17v-euro-lit/articles/angliya/kryukov-obraz-satany.htm> (дата звернення: 10.04.2021).
2. Соловійов Є. Мільтон, його життя і літературна діяльність. – СПб., 1894.
3. Художня система образів в поемі Д. Мільтона «Втрачений рай». URL: http://4ua.co.ua/literature/ra2ad68b4d53a88521316d36_0.html (дата звернення: 10.04.2021).

Сеник Г. О.

група АМ–43 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. пед. наук, доцент Серняк О. М.

ОСОБЛИВОСТІ СПРИЙМАННЯ ТА ЗАСВОЄННЯ НАВЧАЛЬНОГО МАТЕРІАЛУ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Останнім часом у царині навчання іноземних мов відбуваються поступові, але значні зміни. Метою навчання іноземної мови на сучасному етапі є, перш за все, формування комунікативної компетентності тих, хто вивчає іноземну мову, а саме їхніх умінь та навичок іншомовного спілкування. Головне завдання у навчанні здобувачів освіти сучасна методика навчання іноземних мов вбачає у «здійсненні іншомовної комунікації, яка є мовленнєвою взаємодією суб'єктів іншомовного спілкування, а саме мовленнєвим обміном інформацією, ідеями чи почуттями комунікатора та реципієнта» [2, с. 12].

Як слушно зауважує О. М. Серняк, «на сучасному етапі вчитель іноземної мови повинен усвідомлювати, що його роль полягає не стільки у наданні учням інформації, (адже різні факти чи дані можна знайти в Інтернеті чи бібліотеці), скільки в забезпеченні можливості для учнів критичної обробки отриманої інформації у процесі іншомовного мовлення. Центральною фігурою навчального процесу сьогодні має бути учень у творчій співпраці з учителем та іншими учасниками навчально-пізнавальної діяльності у процесі вивчення іноземної мови» [2, с. 121]. Водночас, сучасна методика навчання іноземної мови наголошує на актуальності методів та стратегій, які допомогли б вчителю та учням ефективно організувати процес навчання та самонавчання, а також сприяли б оптимізації процесу сприймання та засвоєння матеріалу.

Метою статті визначено висвітлення ролі когнітивних факторів у вивченні іноземної мови та аналізі особливостей сприймання і засвоєння навчального матеріалу у процесі вивчення іноземної мови

Звернення до вивчення означеної проблеми, перш за все, спонукає розглянути визначення терміну «метод» у процесі вивчення іноземної мови. Метод (від гр. *methodos*) – шлях до чогось, спосіб пізнання явищ природи і суспільства. М. М. Фіцула визначає метод навчання як спосіб упорядкованої взаємопов'язаної діяльності вчителів та учнів, спрямованої на вирішення завдань освіти, виховання і розвитку в процесі навчання [3, с. 118].

У царині навчання іноземних мов кожен метод має властиві йому позитивні та негативні сторони, маючи власну об'єктивну цінність. Розглянемо найбільш розповсюджені методи напрями навчання іноземної мови згідно класифікації, запропонованої А. М. Щукіним: свідомі, прямі (інтуїтивні), комбіновані та інтенсивні методи [1, с. 211].